

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobkyně: **K. C. D.**, narozená X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2022, č. j. MV-87310-4/SO-2022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), napadá shora označené rozhodnutí žalované (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

„napadené rozhodnutí“) a domáhá se jeho zrušení. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 18. 3. 2022, č. j. OAM-18323-49/PP-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastavilo řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území, neboť žalobkyně se bez vážného důvodu nedostavila k výsledku.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná poukázala na neúspěšnou snahu správních orgánů provést pobytovou kontrolu v místě bydliště žalobkyně a jejího manžela. Uvedla, že ministerstvo oba manžele předvolalo k výsledku, přičemž žalobkyně v den předcházející dni konání výsledku omluvila svou účast prostřednictvím svého zástupce s odůvodněním, že se cítí nemocná, má zvýšenou teplotu, a nemůže se tak plánovaného výsledku zúčastnit. Žalobkyně ani dodatečně neprokázala vážný důvod neúčasti na výsledku a manžel žalobkyně zůstal rovněž nečinný. Podle žalované musí vážný důvod neúčasti prokázat žalobkyně, přičemž jej mohla prokázat i jinými důkazy než lékařskou zprávou (např. sdělením svého manžela), ale na výzvu ministerstva nijak nereagovala. Nadto si žalobkyně ani její manžel předvolání k výsledku nevyzvedli a nijak na ně osobně nereagovali, z čehož žalovaná dovozovala, že poskytovali nedostatečnou součinnost. Jelikož se nedostavili k výsledku, znemožnili ministerstvu posoudit přiměřenost dopadů jeho postupu do jejich soukromého a rodinného života. Ani ze samotného odvolání nebylo podle žalované možné usuzovat na společný život žalobkyně a jejího manžela. Žalovaná neshledala porušení obecně namítaného § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobkyně ani konkrétně nepřiměřenost rozhodnutí nenamítala.

Žaloba a vyjádření žalované

3. Žalobkyně v *žalobě* předně uvedla, že žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podala spolu se všemi náležitostmi již před více než třemi a půl lety. V průběhu řízení se žalobkyně spolu s manželem podrobili výsledkům, přičemž správní orgány nezjistily nic negativního, co by mohlo svědčit o účelovosti jejich manželství. Podle žalobkyně je opětovný výslech v rámci opakovaného řízení nadbytečný a spisový materiál neobsahoval podle ní žádné podklady pro zamítnutí žádosti. Ministerstvo, které by jinak bylo nuceno žádosti vyhovět, žalobkyni předvolalo, aniž by v předvolání zdůvodnilo konání výsledku, což zákon vyžaduje. Přesto byla žalobkyně připravena se k výsledku dostavit a poskytnout potřebnou součinnost, avšak bezprostředně před výsledkem onemocněla (zvýšená teplota, pocit slabosti). Ministerstvo naprosto nepochopitelně s odkazem na procesní ekonomii nepřijalo omluvu, kterou žalobkyně učinila písemně prostřednictvím svého zástupce. Uvedla, že žádnou lékařskou zprávou nedisponuje, protože její zdravotní stav péči lékaře nevyžadoval a je nelogické, aby jej navštěvovala pouze za účelem zajištění dokladu pro ministerstvo. Žalobkyně zdůraznila, že pokud by se k výsledku dostavila a uvedla, že jí není dobře, tak by ministerstvo výslech nemohlo provést. Též připomněla, že v dané době (prosinec 2021) přetrvávala pandemie onemocnění covid-19 a účast žalobkyně na výsledku by tak za daných podmínek byla přinejmenším nezodpovědná.
4. Žalobkyně zpochybnila postup ministerstva, které bylo samo závažně nečinné a následně řízení zastavilo, přestože žalobkyně svou nepřítomnost u výsledku omluvila. Prodloužení řízení za účelem provedení výsledku v novém termínu o 14 dnů by ničemu neuškodilo.

Žalobkyně má za to, že ministerstvo posoudilo věc nepřiměřeně formalisticky. Ustanovení § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců umožňuje správním orgánům řízení bez dalšího ukončit ve výjimečných případech, pokud účastník úmyslně a vědomě řízení protahuje či brání jeho pokračování. Jestliže ministerstvo zastavilo řízení ve věci její žádosti na základě podezření, že řízení maří či úmyslně protahuje, neučinilo tak na základě jakýchkoliv důkazů. Napadené rozhodnutí je též v rozporu se zásadou přiměřenosti, která plyne nejenom z § 2 odst. 4 správního řádu, ale přímo ze zákona o pobytu cizinců, podle kterého platí, že rozhodnutí musí být přiměřené případnému zásahu do soukromého a rodinného života. Správní orgány se přiměřeností rozhodnutí nezabývaly, přestože tak mají činit v každém jednotlivém případě, a to nejméně v rozsahu otázky souladu s čl. 8 Úmluvy. Tím spíše, pokud je námitka přiměřenosti součástí odvolání.

5. Žalobkyně rovněž namítala porušení zásady materiální pravdy, která správním orgánům ukládá povinnost hledat při rozhodování spravedlivé a správné řešení. Na to ministerstvo rezignovalo, pokud místo zjištění skutečného stavu věci formalisticky pro pouhou neúčast žalobkyně na výsledku řízení zastavilo, aniž by dalo žalobkyni možnost se vyjádřit. Podle žalobkyně bylo namístě, aby správní orgány přihlížely i k ostatním zjištěným skutečnostem, a posoudily, zda byl výslech nezbytným úkonem ke zjištění skutkového stavu. Obecně platí, že pokud výslech není nezbytný, zastavení řízení je nelogické. V případě žalobkyně mělo jít o výslech opakovaný, ministerstvo tak již disponovalo podklady, na základě nichž mohlo meritorně rozhodnout. Žalobkyně poukázala na to, že Ústavní soud opakovaně vyslovil, že netoleruje formalistický postup, kdy orgány veřejné moci a soudy užívají sofistikovaných odůvodnění zřejmých nespravedlností. Vždy je třeba vycházet z individuálních rozměrů jednotlivých případů a konkrétních skutkových okolností, neboť posuzované případy jsou mnohdy značně komplikované a netypické, což platí i pro věc žalobkyně. Zastavení řízení nemůže být běžným postupem správního orgánu, který se tak zbavuje povinnosti řádně zjistit stav věci.
6. V závěru žaloby žalobkyně uvedla, že odstranění vad žádosti, resp. překážek bránících v pokračování výsledku, je účelnější a hospodárnější než zastavení řízení a jeho případné opakování. S ohledem na uvedené je podle žalobkyně napadené rozhodnutí v rozporu s § 2, 3 a 68 odst. 3 správního řádu, § 87 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy.
7. Žalovaná ve *vyjádření* k žalobě poukázala na to, že účelem výsledku žalobkyně a jejího manžela (v předvolání specifikovaném odkazem na § 169j zákona o pobytu cizinců) bylo zjistit stav věci, který je aktuální a o němž ve smyslu § 3 správního řádu nejsou důvodné pochybnosti. Použití dosavadních zjištění nebylo možné i s ohledem na názor zdejšího soudu vyslovený rozsudkem ze dne 13. 4. 2021, č. j. 51 A 84/2020-26 (dále jen „rušící rozsudek“), podle kterého nebyla skutková zjištění, na základě kterých správní orgány dovodily účelovost manželství žalobkyně s občanem České republiky, dostatečná. Žalovaná poukázala na to, že nejprve iniciovala provedení bytových kontrol. Ty však společné soužití manželů nepotvrdily. Bez provedení výsledků žalobkyně a jejího manžela proto nemohlo ministerstvo v řízení pokračovat. Žalovaná nesouhlasí s názorem žalobkyně, že se ze strany ministerstva jedná o běžný postup, kterým se zbavuje povinnosti řádně zjistit stav věci. Naopak jedná se spíše o výjimečnou situaci, pokud v případě žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu soužití s manželem (občanem České republiky) nelze zjistit stav z důvodu nečinnosti obou manželů. Žalovaná v daném případě nezjistila důvod pro odchýlení se od znění zákona. Žalobkyně opakovaně poukazuje na specifické okolnosti případu a jejich netypičnost, aniž by uvedla, v čem spočívají. V žalobě rovněž žalobkyně

neuvádí žádné konkrétní dopady rozhodnutí ministerstva do soukromého a rodinného života, ke kterým by se žalovaná mohla blíže vyjádřit.

8. Žalovaná dále zdůraznila, že prokázání vážného důvodu neúčasti na výsledku přísluší žadateli, přičemž žalobkyně své tvrzení o zvýšené teplotě a o tom, že se cítila nemocně, nedoložila (například potvrzením lékaře). Žalovaná uvedla, že obdobné „oznámení“ v případě, že se zaměstnanec nedostaví do zaměstnání, rovněž zaměstnavatel nebude považovat za dostatečný důvod absence. Ministerstvo žalobkyni vyzvalo, aby své tvrzení o existenci vážných důvodů doložila, což žalobkyně neučinila. To vedlo ministerstvo k postupu podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Úvaha žalobkyně o tom, že pokud by se k výsledku dostavila a uvedla, že jí není dobře, tak by výslech nemohl být proveden, je podle žalované hypotetické. Žalovaná též poukázala na skutečnost, že žalobkynin manžel si předvolání k výsledku na udávané adrese pobytu ani nevyzvedl a k výsledku se rovněž nedostavil.

Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

9. Žalobkyně podala dne 18. 10. 2018 u ministerstva žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců. K žádosti přiložila oddací list, kterým osvědčila, že dne 14. 9. 2018 uzavřela manželství s L. H. (občanem České republiky).
10. Ministerstvo dne 24. 1. 2020 žalobkyninu žádost podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zamítlo, neboť dospělo k tomu, že žalobkyně se dopustila účelového obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, neboť účelově uzavřela manželství. Současně žalobkyni stanovilo lhůtu 35 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Žalovaná rozhodnutím ze dne 8. 6. 2020 rozhodnutí ministerstva potvrdila.
11. Zdejší soud shledal následnou žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2020 důvodnou. V závěru rušícího rozsudku žalovanou současně zavázal, aby se řádně vypořádala s odvolacími námitkami žalobkyně a zároveň zdůraznil, že žalobkyně je povinna v řízení o žádosti podle § 87b zákona o pobytu cizinců prokázat pouze existenci manželství, zatímco při posuzování účelovosti manželství leží důkazní břemeno na správních orgánech.
12. Žalovaná dne 21. 5. 2021 rozhodnutí ministerstva ze dne 24. 1. 2020 zrušila a přikázala ministerstvu zjistit aktuální stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
13. Ministerstvo v navazujícím řízení opětovně žádalo cizineckou policii, aby prověřila společné soužití žalobkyně a manžela žalobkyně, a to na různých adresách (zejména v návaznosti na žalobkyni hlášenou změnu adresy společného bydliště).
14. Na adrese, na níž měla žalobkyně pobývat podle předložené nájemní smlouvy (O. X, K.) cizinecká policie nejprve při pobytových kontrolách nikoho z manželů nezastihla, nicméně při kontrole dne 29. 6. 2021 sdělili cizinecké policii obyvatelé sousedních bytů, že žalobkyni i jejího manžela viděli na dané adrese poprvé dne 29. 6. 2021 a že se zřejmě přistěhovali nedávno. Při opakované pobytové kontrole dne 21. 7. 2021 ve večerních hodinách byly zvonek i dveře bytu nově označeny celými jmény obou manželů. Dne 16. 9. 2021 v 11:30 hodin naopak poštovní schránka, zvonek u vchodu, ani zvonek u bytu nebyly označeny jménem kohokoliv z manželů a nájemníci domu sdělili cizinecké policii, že v domě nikdo podobný nebydlí. Dne 21. 9. 2021 uvedl manžel žalobkyně při kontrole v zaměstnání k dotazům cizinecké policie, že nechápe, že na adrese nebyl nikdy zastižen a že jej nepoznávají sousedé, neboť na dané adrese bydlí již rok, a to v bytě po své babičce. Pokud není na noční směně, bývá i se žalobkyní doma k zastižení po sedmé hodině večerní. Dále uvedl, že žalobkyně v současnosti nepracuje a přes den chodí za svou matkou. Dne 23. 9. 2021 byli na hlášené adrese bydliště přítomni oba manželé. Cizinecká policie uvedla, že polovina skříně byla vybavena ženským oblečením a druhá polovina mužským oblečením. Sousedé poznali podle fotografií žalobkynina manžela, žalobkyni však viděli na místě pouze jednu. Zaměstnanci přílehlého obchodu se zásilkovou službou uvedli, že manžela žalobkyně od vidění znají, ale byl viděn s jinou ženou, která si opětovně vyzvedávala zásilku na jméno L. či L.
15. Ze spisu dále plyne, že žalobkyně i její manžel byli dne 16. 11. 2021 předvoláni k výsledku stanovenému na den 13. 12. 2021. Předvolání ministerstvo zaslalo žalobkyni na hlášenou adresu bydliště a bylo žalobkyni doručeno fikcí. Vedle toho doručilo ministerstvo předvolání žalobkyně k výsledku prostřednictvím datové schránky jejímu zástupci. Manželu

žalobkyně bylo předvolání k výsledku ke stejnému dni konání výsledku rovněž doručeno fikcí.

16. Dne 12. 12. 2021 doručil zástupce žalobkyně ministerstvu žalobkyninu omluvu z účasti na výsledku s odůvodněním, že jej dne 12. 12. 2021 kontaktovala s tím, že má zvýšenou teplotu, cítí se nemocná a nemůže se tak plánovaného výsledku zúčastnit. Dodatečná výzva ministerstva k doložení důvodu nedostavení se k výsledku ze dne 17. 12. 2021 zůstala bez reakce.
17. V prvostupňovém rozhodnutí ministerstvo uvedlo, že u žalobkyně, v jejíž věci již jednou rozhodlo o zamítnutí žádosti z důvodu obcházení zákona, považovalo i s ohledem na výsledek opakovaných pobytových kontrol výsledk za úkon nezbytný ke zjištění skutečného skutkového stavu věci. Poukázalo na skutečnost, že z výsledku pobytových kontrol vyplynuly skutečnosti, ke kterým by se žalobkyně měla mít možnost vyjádřit. Uvedlo, že musí při posuzování žádosti přihlídnout nejen k předkládaným dokladům, ale také ke zjištěním, která vyplynula z řízení. Žalobkyně se nedostavila k výsledku, aniž by svou zdravotní indispozici či jiný vážný důvod, kvůli kterému se nemohla k výsledku dostavit, doložila. Tím naplnila důvod pro zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, přičemž s ohledem na zásadu procesní ekonomie podle § 6 odst. 2 správního řádu ministerstvo v návaznosti na další okolnosti upustilo od opakovaného předvolání k výsledku.
18. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž uplatňovala totožné námitky jako v žalobě.
19. Dne 28. 6. 2022 vydala žalovaná napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje i všechny ostatní formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť měl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. za to, že účastnice s tímto postupem souhlasily.
21. Podle § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců, správní orgán může za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyslechnout účastníka řízení.
22. Podle § 59 správního řádu správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.
23. Podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců se usnesením zastaví řízení o žádosti také (tehdy), jestliže cizinec v řízení o jeho žádosti odmítne vypovídat nebo se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku.

24. Podle § 169j odst. 3 zákona o pobytu cizinců je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona s cílem získat oprávnění k pobytu, může správní orgán provést související výsledky více účastníků řízení nebo účastníka řízení a svědka odděleně ve stejnou dobu nebo bezprostředně po sobě; jiný účastník řízení ani jeho zástupce není oprávněn být souvisejícímu výsledku přítomen. Bez zbytečného odkladu po provedení všech souvisejících výsledků správní orgán seznámí účastníka řízení s obsahem protokolů o souvisejících výsledcích; do doby provedení všech souvisejících výsledků jsou protokoly o výsledcích vyloučeny z nahlížení do spisu a správní orgán nepořizuje jejich kopie. Pokud byli účastník řízení nebo svědek předvoláni k souvisejícím výsledkům a některý z nich se k výsledku nedostaví, správní orgán může upustit od provedení souvisejících výsledků a předvolat účastníky řízení nebo svědky na jinou dobu.
25. Ministerstvo žalobkyni předvolalo k výsledku na den 13. 12. 2021, přičemž ta se den před jeho konáním, tj. dne 12. 12. 2021 z výsledku ze zdravotních důvodů omluvila. Mezi účastnicemi řízení není sporné, že ministerstvo zaslalo žalobkyni předvolání k výsledku, a že toto předvolání bylo žalobkyni v souladu se zákonem doručeno do vlastních rukou a včas (podle § 59 správního řádu alespoň s pětidenním předstihem). Ostatně předběžná omluva žalobkyně z výsledku prokazuje, že žalobkyně byla s termínem konání výsledku skutečně seznámena (patrně svým zástupcem). Ve věci není sporné ani to, že se žalobkyně k výsledku, který se měl uskutečnit, skutečně nedostavila (nepřítomnost žalobkyně dokládá mj. úřední záznam ze dne 13. 12. 2021). Naopak, mezi stranami je sporu zejména o tom, *zaprvé* zda bylo nezbytné žalobkyni opětovně předvolávat, *zadruhé* zda žalobkyně řádně omluvila svou neúčast na výsledku a *zatřetí* zda ministerstvo při rozhodování o zastavení řízení postupovalo v souladu se zákonem.
26. Zaprvé soud uvádí, že ministerstvo bylo v daném případě oprávněno předvolat žalobkyni podle shora citovaných ustanovení k výsledku. Výsledek účastníka řízení podle § 169j zákona o pobytu cizinců je v řízeních vedených podle zákona o pobytu cizinců, tedy i v řízení o žalobkynině žádosti, zásadně přípustným důkazním prostředkem sloužícím k zjištění skutkového stavu věci. Jeho použitelnost je vázána toliko na závěr o nezbytnosti provedení tohoto důkazního prostředku v souvislosti s pochybnostmi o skutečném stavu věci. Již v rozsudku NSS ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43, uvedl, že podle zákona o pobytu cizinců je správní orgán „...*oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství.*“ Ustanovení § 169j odst. 3 zákona o pobytu cizinců dokonce umožňuje ministerstvu za tímto účelem provést tzv. související výsledek tak, jak ostatně v této věci již učinilo a mělo v plánu učinit.
27. Co se týče konkrétních skutkových okolností věci, zdejší soud v bodě 27 rušícího rozsudku konstatoval, že v průběhu (předcházejícího) správního řízení nebylo zcela jednoznačně objasněno, zda spolu žalobkyně a její manžel skutečně žijí v jedné domácnosti, či zda společné soužití pouze předstírají. Zdůraznil, že právě otázka společného soužití je pro závěr o případné účelovosti sňatku klíčová. Následně v bodě 30 rušícího rozsudku poukázal na skutečnost, že závěr o neexistenci společné domácnosti nelze opřít toliko o úřední záznamy o provedení bytových kontrol, neboť tyto záznamy mohou prokazovat pouze skutečnost, že v uvedenou dobu nikdo hlídce cizinecké policie na zvonění neotevřel. V ostatním by musel být proveden řádný důkaz svědeckou výpovědí osob zmíněných

v úředních záznamech (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2018, č. j. 10 Azs 68/2018-39, bod 39).

28. Proto má soud za to, že ministerstvo s ohledem na výše uvedené nepochybil, pokud po mj. „neúspěšných“ kontrolách na hlášené adrese společného bydliště, žalobkyni i jejího manžela předvolalo. Předvolání k výsledku obou manželů představovalo logický navazující krok za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (a to ke dni vydání daného rozhodnutí). Soud se v tomto ohledu neztotožňuje s námitkou žalobkyně, že její opakovaný výslech byl nadbytečný, protože bylo třeba ověřit skutečnosti zjištěné při pobytových kontrolách a s nimi žalobkyni konfrontovat. Jen tak mohlo ministerstvo postupovat v souladu se zákonem a unést své důkazní břemeno (viz bod 29 rušícího rozsudku).
29. S ohledem na výše uvedené považuje soud námitku o tom, že nebylo nezbytné žalobkyni předvolávat, za nedůvodnou.
30. Žalobkyně dále namítá, že ministerstvo v rozporu se zákonem v předvolání řádně nezduvodnilo, za jakým účelem žalobkyni předvolává. Žalobkyně touto námitkou odkazuje na jednu ze zákonných náležitostí plynoucích z § 59 správního řádu, podle které platí, že v předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, *v jaké věci a z jakého důvodu* se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví.
31. Obsah předvolání ze dne 16. 11. 2021 je podle soudu namístě v kontextu předcházejícího řízení považovat za dostatečně určitý. Řízení, ke kterému se předvolání váže, je řádně specifikováno spisovou značkou. Žalobkyně je v předvolání identifikována jménem, datem narození a adresou bydliště. Ministerstvo v předvolání dále uvádí, že důvodem konání výsledku je ve smyslu § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců zjištění, zda jsou u žalobkyně splněny podmínky pro vydání uvedeného pobytového oprávnění. Dále specifikovalo, že výslech měl být prováděn jako výslech ve smyslu § 169j odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tj. jako výslech související s výsledkem jiné osoby.
32. Žalobkyni tak muselo být zřejmé, že předvolání směřovalo k prověření případné účelovosti manželství, tak jako tomu bylo v předcházejícím řízení. Žalobkyni navíc muselo být známo nejméně z průběhu pobytové kontroly provedené dne 23. 9. 2021 na hlášené adrese bydliště manželů, při které byla osobně přítomna, že ministerstvo ve spolupráci s cizineckou policií zjišťuje, zda spolu žalobkyně a její manžel skutečně žijí v jedné domácnosti. Ostatně i z rušícího rozsudku zdejšího soudu, který byl žalobkyni doručen, plyne, že se doposud nepodařilo správním orgánům objasnit, zda spolu manželé žijí, či společné soužití pouze předstírají. I informace o tom, že výslech má být proveden ve smyslu § 169j odst. 3 zákona o pobytu cizinců, poukazuje na skutečnost, že ministerstvo stejně jako v předcházejícím řízení zamýšlelo vyslechnout oba manžely souběžně (či bezprostředně po sobě), avšak dotazovat se jich odděleně na konkrétní skutečnosti s cílem posoudit, zda manželství žalobkyně s občanem České republiky nepředstavuje obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat oprávnění k pobytu. Tím jsou zcela naplněny požadavky judikatury týkající se uvedení důvodů předvolání k výsledku (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 9. 2016, č. j. 10 As 136/2015-41).
33. Námitka týkající se nedostatečné specifikace důvodů výsledku tak není důvodná.
34. Zadruhé žalobkyně namítá, že se z účasti na výsledku písmeně omluvila ze zdravotních důvodů („*má zvýšenou teplotu a cítí se nemocná*“), přičemž ministerstvo naprosto

nepochopitelně s odkazem na procesní ekonomii omluvu žalobkyně nepřijalo. Žalobkyně uvádí, že návštěva lékaře toliko za účelem zajištění potvrzení pro ministerstvo by byla nelogická.

35. Z uvedené námitky je v první řadě zřejmé, že žalobkyně věděla o povinnosti dostavit se ke správnímu orgánu, který ji předvolal v čase a na místo jím určené. Z obsahu předvolání je též zřejmé, že pro případ, že by tak nemohla učinit (avšak výhradně z vážných důvodů), byla povinna o tom ministerstvo bezodkladně vyrozumět (tj. omluvit se z účasti na výsledku), uvést důvody zakládající překážku realizace jejího výsledku a tyto důvody i doložit.
36. Žalobkyně je přesvědčena, že svou neúčast na výsledku řádně a včas omluvila, přičemž ministerstvo nemělo důvod takovou omluvu neakceptovat. K tomu soud uvádí, že zdravotní potíže budou nejčastěji představovat onen *vážný důvod*, který omlouvá účast žadatele o pobytové oprávnění z plánovaného výsledku. Soud však současně konstatuje, že ani zdravotní problémy nejsou jakýmsi automatickým důvodem pro prominutí neúčasti na výsledku, k němuž byla osoba řádně předvolána, nýbrž musí být objektivně takového charakteru, že předvolaného reálně vyloučí z možnosti dostavit se k výsledku (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 59 A 25/2021-67, bod 48, či Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. II. aktualizované a rozšířené vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 556). Důkazní břemeno pak leží na žadateli. Soud se tak ztotožňuje s ministerstvem, že řádně předvolaná žalobkyně ničím nedoložila svou zdravotní indispozici, která jí znemožnila účast na výsledku, a to ani dodatečně k výzvě ministerstva. Ministerstvo tak nemělo možnost tvrzení o zvýšené teplotě žalobkyně uvedené v omluvě z výsledku ze dne 12. 12. 2021 ověřit, natož aby zhodnotilo, zda byla žalobkyně skutečně objektivně vyloučena z možnosti dostavení se k výsledku. Žalobkyně bezpochyby mohla důvody své nepřítomnosti prokázat i jinak než lékařskou zprávou (to na straně 4 napadeného rozhodnutí připomněla i žalovaná), pokud by takový podklad byl věrohodný, ale i přes výzvu ministerstva svoji absenci a její důvod ničím nedoložila. Soud se tak ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že žalobkyně neprokázala vážný důvod své nepřítomnosti při plánovaném výsledku, ke kterému byla řádně předvolána, a ke kterému byla povinna se dostavit (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2022, č. j. 3 A 33/2020-42).
37. Z toho je zřejmé, že žalobkyně svoji účast na výsledku dne 13. 12. 2021 řádně neomluvila.
38. Zatřetí žalobkyně namítá, že § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců umožňuje ministerstvu řízení bez dalšího ukončit pouze tehdy, pokud žadatel úmyslně a vědomě řízení protahuje či brání jeho pokračování. Podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců platí, že „*usnesením se zastaví řízení o žádosti také (tehdy), jestliže cizinec v řízení o jeho žádosti odmítne vypovídat nebo se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku*“. Podle soudu je tato právní úprava jednoznačná a žádné další podmínky, na něž žalobkyně poukazuje, neobsahuje. Vyplývá z ní jen to, že pokud se žadatel o pobytové oprávnění k výsledku bez vážného důvodu nedostaví, řízení se zastaví. Zákon o pobytu cizinců nevyžaduje, aby současně s tím musela být splněna další podmínka, podle níž by žadatel musel opakovaně či úmyslně mařit průběh správního řízení. Dospěje-li ministerstvo k závěru, že je třeba žadatele o pobytové oprávnění vyslechnout (tak, jak tomu bylo v tomto případě – body 27 až 29 tohoto rozsudku), pak jeho nedostavení se k výsledku bez vážného důvodu vede k zastavení řízení (srov. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2021, č. j. 5 A 131/2019-42, bod 29, a ze dne 29. 8. 2022, č. j. 17 A 137/2021-89, bod 21). To i odpovídá smyslu a účelu tohoto ustanovení, podle něhož je třeba řízení zastavit, pokud

bez výsledku žadatele nelze dostatečně zjistit skutkový stav. Nelze totiž věc vůbec meritorně posoudit, a proto nezbyvá než řízení zastavit (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 3. 2020, č. j. 30 A 205/2019-113, bod 47). Pak ani není podstatné, zda žalobkyně v dosavadním průběhu řízení poskytovala součinnost, neboť klíčové je toliko to, že se k danému výsledku bez vážného důvodu nedostavila.

39. Případná tvrdost následku nedostavení se k výsledku v podobě zastavení řízení je ošetřena formulací „bez vážného důvodu“, na základě něhož se žadatel k výsledku nedostaví. Jak uzavřel soud v bodech 34 až 37 tohoto rozsudku, v nyní projednávaném případě žalobkyně tuto podmínku nesplnila. Žalobkyně totiž důvody své omluvy i přes výzvu ze dne 17. 12. 2021 řádně nedoložila, ačkoli ji ministerstvo opakovaně poučilo o povinnosti uvést a doložit důvod omluvy z výsledku, jakož i o tom, že pokud se bez vážného důvodu k výsledku nedostaví, bude řízení zastaveno. K zastavení řízení navíc došlo prvostupňovým rozhodnutím až dne 18. 3. 2022, a žalobkyně tedy měla dostatečný prostor k tomu, aby vysvětlila důvody své neúčasti, avšak neučinila tak.
40. Pokud žalobkyně namítá, že ministerstvo nemělo důvod nestanovit náhradní termín (i s ohledem na délku řízení), není to podstatné, protože všechny podmínky § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců pro zastavení řízení byly splněny. Nedůvodná je i námitka, podle níž ministerstvo mělo postupovat v rozporu se zásadou materiální pravdy, protože naopak žalobkyně tím, že se na výsledek nedostavila, ministerstvu neumožnila řádně zjistit skutkový stav a ve věci meritorně rozhodnout. Navíc ministerstvo v součinnosti s cizineckou policií o dostatečné zjištění skutkového stavu prokazatelně usilovalo, neboť se jej při pobytových kontrolách opakovaně pokoušelo zjistit. Pokud žalobkyně tvrdí, že by bylo účelnější a hospodárnější, aby ministerstvo žalobkyni opětovně předvolalo místo toho, aby řízení o její žádosti zastavilo a následně případně vedlo nové řízení, soud konstatuje, že správní orgány postupovaly jediným možným způsobem, který jim zákon stanoví v případě, že nejsou splněny podmínky pro meritorní projednání věci. Z téhož důvodu neobstojí ani zcela obecná námitka žalobkyně, že postup správních orgánů nesleduje žádný veřejný zájem.
41. Soud tak shrnuje, že ministerstvo postupovalo v souladu se zákonem, pokud řízení o žalobkynině žádosti podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců zastavilo, neboť žalobkyně se bez vážného důvodu nedostavila k výsledku a řádně se z něho neomluvila. Soud je přesvědčen, že měla-li žalobkyně skutečně zájem se výsledku osobně zúčastnit, měla za tím účelem vyvinout dostatečnou aktivitu (doložit důvody své nepřítomnosti) a měla si být vědoma svých procesních povinností, o nichž byla řádně poučena. Soud nepovažuje zastavení řízení o žádosti žalobkyně za nepřiměřený následek takového jednání, kterým žalobkyně odepřela potřebnou součinnost. Zákonnou úpravu považuje soud za racionální a žádné prvky nepřiměřenosti v ní nespátřuje.
42. Též tato námitka tedy není důvodná.
43. Pokud jde o to, zda se ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí zabývalo dopady zastavení řízení do soukromého a rodinného života manželů, soud uvádí, že podle aktuální judikatury NSS se v případě zastavení řízení podle § 169r zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele neposuzuje, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno. Pokud nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tak správní orgán nemá jinou možnost, než řízení zastavit (rozsudky NSS ze dne 11. 5. 2021, č. j. 8 Azs 37/2021-81, ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39, a ze dne 27. 7. 2023, č. j. 3 Azs

365/2021-31, ze dne 12. 5. 2022, č. j. 8 Azs 38/2020-64). Uplatnění závěrů žalobkyní citovaného rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, výslovně vylučuje argumentace v bodě 31 rozsudku NSS č. j. 8 Azs 37/2021-81, ze které plyne, proč se v daném případě hodnocení přiměřenosti rozhodnutí nevztahovalo k následkům rozhodnutí o zastavení řízení.

44. Za relevantní žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud nepovažoval námitku žalobkyně, že napadené rozhodnutí představuje porušení ustanovení zákona o pobytu cizinců, správního řádu a Úmluvy, neboť se jednalo pouze o výčet ustanovení právních předpisů, která měla žalovaná (ministerstvo) porušit, aniž by žalobkyně přímo uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmito obecnými tvrzeními žalobkyně se proto soud nezabýval samostatně, nýbrž jen ve spojitosti s těmi žalobními tvrzeními, jež byly v žalobě dostatečně individualizovány a konkretizovány.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Soud uzavírá, že žalobní body jsou nedůvodné a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky. Žalobu proto zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
46. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí žádné nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozsudku). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. října 2023

Lenka Bursíková, v. r.
předsedkyně senátu